

schap, moge schijnen, het is één wortel, waaruit hier beider kracht opkomt; het is hetzelfde beginsel, waardoor beide leven; het is dezelfde sprake des Heeren, die door beide wordt beluisterd.

De Calvinist poneert niet alleen voor het leven, dat de vreeze des Heeren het beginsel der wijsheid is, maar belijdt ook wat betreft de wetenschap, dat ze, vrijgemaakt van alle uitwendige banden, eeniglijk en alleen moet steunen op de genade Gods, zal ze haar bloei het meest zien bevorderd.

De Vrije Universiteit nu is op deze beginselen gebaseerd. Vandaar, dat ons Calvinistisch volk haar liefheeft en zich telken jare opmaakt om hare belangen te behartigen.

Dit deed het ook nu.

En waar de Vrije Universiteit haren weg vervolgt in diepe afhankelijkheid van den Heere, kon het niet anders, of ook dit volk vond men allereerst saam in

DE URE DES GEBEDS.

In het ruime Oosterkerkgebouw trad aan den vooravond der vergadering op, nadat gezongen was Psalm 8 : 1, 2 en 9, Ds. Fernhout, van Dordrecht, die, na het voorlezen van Ps. 119 : 1—24 en gebed de aandacht zijner toehoorders vestigde op Matth. 22 : 39 in een rede, waarvan hier de korte inhoud volgt:

Geachte Toehoorders!

Om te bidden voor onze Vrije Universiteit kwamen we saam.

Zal dit gebed innig en diep uit onze ziel klimmen, dan moet diep en innig zijn de liefde van ons hart voor deze schoone stichting.

Haar te wekken en te verlevendigen is daarom ons doel.

Zullen we u daartoe het practisch belang voor de Vrije Universiteit breed uitmeten? Schijnbaar is dit de zekerste weg.

Doch daar is een hooger en heiliger prikkel voor de liefde, die ze van ons vraagt: het gebod onzes Gods.

Want, ja, ook de beoefening der wetenschappen, gelijk de Vrije Universiteit haar bedoelt: onder de autoriteit van Gods Woord en tot eere van den Naam des Allerhoogsten, is door den Heere ons bevolen.

Laat het ons herinnerd worden door 't Woord onzes Gods in Matth. 22 : 39, het eerste en 't laatste gedeelte: „Gij zult liefhebben den Heere uwen God... met geheel uw verstand.”

Daarna werd gezongen Ps. 33 : 2 en 11.

Toen weder het woord nemende, wees spr. er in de eerste plaats op, dat de Wet des Heeren absoluut is en haar eisch onbeperkt.